ROMÂNIA MUNCII LEGIONARE

1924 1937

Ai grijă, Doamne, de toți ai mei.
Primește-i sub scutul Tău.
Iartă-i. Odihnește-i. Celor vii
dă-le tărie asupra celor potrivnici,
întru biruința României
Creștin-Legionare și apropierea de
Tine, Doamne, a neamului meu
românesc, întru nădejdea învierii lui.
Amin.

www.garduldefier.ro

CORNELIU ZELEA CODREANU

PREZENT

Cuvânt înainte

Neamul românesc a avut înaintaşi vrednici de pomenire: sfinți, martiri, eroi, care l-au sfințit pe drumul istoriei spre veşnicie şi i-au dobândit mântuirea prin nevoințe, suferințe şi înălțări. Între aceştia, **Corneliu Zelea Codreanu** (13 septembrie 1899 – 30 noiembrie 1938) îi este prin excelență Căpitanul. Prin viața sa, Codreanu nu a marcat numai o existență pământească personală, ci a repus neamul în condiția de a-şi cunoaşte, înțelege şi urma linia misiunii sădite de Dumnezeu în ființa sa, în care țelul final e *„Învierea... în numele Mântuitorului Iisus Hristos" (Pentru legionari,* C.Z. Codreanu*)*. Această perspectivă a fost deschisă românilor prin întemeierea, la 24 iunie 1927, a Legiunii *„Arhanghelul Mihail"* – formațiunea care prin simțire, unitate sufletească şi faptă creatoare a rodit în sânul neamului urcuşul duhovnicesc pe linia Bisericii lui Hristos. Fericit e neamul românesc că a zămislit Căpitanul şi Legiunea în secolul în care asupra lumii s-a abătut urgia antihristică sub forma bolşevismului. De sub povara munților de suferințe milenare, suportând sălbăticia fiarelor sălbatice ce muşcau din carne şi suflet şi ridicându-se din mlaştina degradării umane aduse de secularizare şi cosmopolitism, românii au văzut lumina dumnezeiască în cadrul organizat al Mişcării Legionare.

Generații după generații s-au încadrat în ordine şi disciplină, prin cântec şi muncă în unitatea care aduce biruința. Jertfa – care e măsura creştinătății – a transfigurat viața neamului, proiectându-l la starea de „ecumenicitate națională" *(*cf. *Pentru legionari,* C.Z. Codreanu*)*.

Suntem la o răscruce a istoriei, în care forțele oculte lucrează taina fărădelegii, amăgindu-ne pe calea democrației, globalizării şi a perversiunilor de tot felul. Vom trece peste toate spre a duce neamul pe calea mântuirii numai dacă vom auzi chemarea Mişcării Legionare. Astăzi, deşi împlineşte 79 de ani, Legiunea îşi păstrează „sfânta tinerețe" pentru că mai sunt români care să răspundă: „PREZENT!"

•

Alcătuirea de față – sub forma unui acatist – s-a închegat din încredințarea că, după o viață de luptă, Căpitanul s-a ridicat la trăirea sfințeniei şi a ajuns în fața lui Dumnezeu pe calea martiriului.

Printr-un gest firesc şi printr-o atitudine mărturisitoare, Biserica strămoşească poate împlini *„în aceste zile de întuneric, de urgie şi de satanică ademenire"* dărâmarea *„zidului de ură şi mişelie" (Cărticica şefului de cuib,* C.Z. Codreanu*)*, vestind lumii proclamarea lui Corneliu Codreanu în rândul Sfinților venerați de întreaga creştinătate, urmând a-i sfinți Icoana, a-i alcătui Slujba şi Acatistul, pentru că este unul dintre fiii ei sufleteşti ce a binemeritat[1].

---

[1] Prin canonizare se înțelege actul solemn prin care Biserica recunoaşte, declară şi aşează pe eroii adormiți în Domnul ai dreptei credințe în rândul sfinților pe care-i venerează. Cuvântul "canonizare" vine din grecescul *canon* – catalog în care se înscriau numele sfinților şi ziua trecerii lor la cele veşnice. Rânduielile consacrate de tradiție şi practica bisericească a Ortodoxiei stabileşte condițiile de fond ale canonizării: ortodoxia neîndoielnică în credință; proslăvirea lui de către Dumnezeu, cel puțin printr-unul din următoarele daruri: puterea de a suferi moarte martirică, puterea de a înfrunta orice primejdii sau chinuri pentru mărturisirea dreptei credințe până la moarte, puterea de a-şi închina viața celei mai desăvârşite trăiri morale şi religioase, puterea de a săvârşi minuni în viață sau după moarte şi puterea de a apăra şi a sluji cu devotament eroic credința şi Biserica Ortodoxă. O altă condiție este răspândirea miresmei de sfințenie după moarte şi confirmarea acestuia prin evlavia şi cultul spontan pe care i-l acordă poporul dreptcredincios, de la îndeplinirea acestei din

Numai astfel jertfa lui – bineprimită în cer de Dumnezeu – şi a miilor de noi mucenici odrăsliți de binecuvântatul pământ al României va rodi în viața neamului şi în pământeasca lui viețuire.

Apariția acestui Imn dă de ştire că ne încadrăm pe drumul pe care neamul românesc s-a aflat de atâtea ori în vremuri de restrişte, drum urmat şi de Corneliu Zelea Codreanu: strânşi în jurul altarelor, înțelegem că rugăciunea este *„elementul decisiv al victoriei” (Cărticica şefului de cuib*, C.Z. Codreanu), iar adăugând şi apelul la strămoşi nădăjuim ca Dumnezeu să ne dea biruința sub semnul Arhanghelului Mihail.

Această mărturie este făclia ce o punem în sfeşnic să lumineze destinul Legiunii pe calea de mântuire a neamului, şi nu vor fi oprelişti şi prigoniri care să ne facă să o ținem sub obroc (*Matei 5,15; 12*).

Trăiască Legiunea şi Căpitanul!

Asociația PREZENT!

---

urmă condiții putând face excepție mucenicii dreptei credințe.

Viaţa lui Corneliu Zelea Codreanu

Avocat, doctrinar şi ideolog, Căpitanul Mişcării Legionare; Martirul românismului absolut; Ascet creştin; Mare gânditor şi luptător al Neamului Românesc.

La 13 Septembrie 1899 se naşte în Iaşi primul fiu al Prof. Ion Zelea Codreanu, vechi luptător naționalist, şi al Elizei[2].

Clasele primare le face la Huşi, după care urmează studiile secundare la Liceul militar *Mănăstirea Dealul* (1912-1916), pe care e nevoit să le întrerupă o dată cu intrarea României în primul război mondial, când pleacă voluntar pe front. La 1 Septembrie 1917 se înscrie la Şcoala militară din Botoşani, unde termină clasele V şi VI[3], definitivând pregătirea (clasele VII şi VIII) la Huşi. Aici, dându-şi seama de grozăvia amenințării bolşevice, se leagă cu colegii săi în Pădurea Dobrina să se opună agresiunilor iminente ale URSS.

În anul 1919 se înscrie la Facultatea de Drept[4] din cadrul Universității Iaşi, al cărei decan era A.C. Cuza, pe care-l are profesor.

Din Mai 1919, urmând chemarea neamului, se înscrie în *Garda Conştiinței Națională* şi luptă sub conducerea lui Constantin Pancu[5] – pentru blocarea ascensiunii bolşevicilor în viața publică (episoadele de la Universitatea Iaşi şi Atelierele *Nicolina*), căci aceştia instigau la răsturnarea monarhiei (forma de guvernământ de atunci) şi urmăreau formarea unei republici de tip comunist-sovietic.

În primăvara anului 1922 studențimea românească, în fruntea căreia îl găsim pe Corneliu Codreanu, înființează *Asociația Studenților Creştini*, iar în toamna aceluiaşi an declanşează greva generală (în urma căreia îngheață anul universitar) pentru obținerea *numerus clausus*[6].

În anul 1923 Corneliu Codreanu ia parte la fondarea *Ligii Apărării Național-Creştine* (LANC), cu prof. univ. A.C. Cuza şi prof. Ion Zelea Codreanu[7]. Arestat la 23 Martie, acelaşi an, pentru activitatea sa naționalistă – considerată "periculoasă" şi "atentatoare" la periclitarea afacerilor străinilor de neam, aflați în majoritate covârşitoare la conducere – este închis timp de 7 luni în închisoarea Galata. Implicat în aşa-numitul "Complot de la Bucureşti" împreună cu alți conducători ai studențimii[8], Corneliu Z. Codreanu este din nou arestat, fiind închis la Văcăreşti (9

---

[2] În familia Codreanu s-au mai născut patru băieți şi o fată; de la mama sa a deprins Corneliu Codreanu rugăciunea (considerată în *Cărticica Şefului de Cuib „element decisiv al victoriei”* – pct. 54), cu care acesta l-a ocrotit tot timpul vieții.

[3] *„Ordinea, disciplina şi ierarhia turnate la o vârstă fragedă în sângele meu, alături de sentimentul demnității ostăşesti, vor forma un fir roşu de-a lungul întregii mele activități viitoare”* (*Pentru legionari*, Corneliu Codreanu). Acestea s-au imprimat în sufletul creştin al lui Corneliu Codreanu, care a rodit firesc în doctrina *omului nou*-legionar (preluată şi, deci, conformă cu învățătura Sfântului Apostol Pavel.

[4] După încheierea studiilor la Iaşi, în primăvara anului 1922 îşi ia licența în drept, apoi intră în avocatură.

[5] Era meseriaş; *„numele acesta flutura... pe buzele tuturor..., rostit cu nădejde de Români... Vorbitor de mâna întâia... Un suflet şi o conştiință clar românească. Îşi iubea țara, armata, Regele. Un bun creştin”* (*Pentru legionari*, Corneliu Codreanu).

[6] Respectarea proporției între numărul de studenți de o naționalitate şi numărul de locuri din facultăți.

[7] În Ligă, Corneliu Codreanu era însărcinat cu organizarea pe întreaga țară.

[8] Între aceştia, şi Ionel I. Moța, care avea să-i fie alături în luptă. Fiul protopopului de Orăştie (vechi luptător pentru drepturile românilor din Ardeal, sub stăpânirea austro-ungară), strălucit element al generației sale, el avea să fie cel care îl va

Octombrie 1923 – Martie 1924), dar e achitat în unanimitate. La acestă închisoare (fostă mănăstire, demolată de regimul comunist) a avut Corneliu Zelea Codrenau viziunea angajării tineretului în lupta de dezrobire şi mântuire a neamului[9].

În 8 mai 1924 se deschide la Ungheni o cărămidărie – prima „tabără de muncă”[10] – pentru ridicarea unui cămin studențesc la Iaşi. Dar şicanele polițiştilor (instigați de iudei) îl fac pe Codreanu să se retragă în liniştea muntelui, revenind după ce petrece acolo 40 de zile![11].

Maltratările studenților naționalişti ieşeni săvârşite din ordinul prefectului de poliție Manciu (vândut clasei oculte evreieşti), ajung la mare cruzime o dată cu arestarea şi schingiuirea sălbatică a zeci de studenți şi elevi.

O încercare de atentat la viața lui Corneliu Codreanu a prefectului Manciu (secondat de cațiva polițişti) în instanță, la Tribunalul Iaşi, unde se desfăşura procesul intentat de părinții tinerilor schingiuiți împotriva prefectului, se termină cu omorârea lui Manciu de către Corneliu Codreanu, aflat în legitimă apărare. Arestat, e din nou închis (25 Octombrie1924 – 25 Mai 1925) la Galata, Focşani şi Severin, fiind eliberat după un proces epocal (mutat de la un capăt al țării la celălalt) în care a fost achitat în unanimitate, constatându-i-se nevinovăția.

În vara anului 1925 se căsătoreşte cu Elena Ilinoiu[12]; iar datorită prestigiului personalității lui Corneliu Codreanu (la 26 de ani!) la nunta din crângul de lângă Focşani participă 80-100.000 de persoane.

Împreună, Ionel Moța şi Corneliu Codreanu hotărăsc să meargă în străinătate pentru a continua şi desăvârşi studiile, la Grenoble. Pe Codreanu l-a însoțit şi soția sa. Acolo îşi va lua doctoratul în economie, în mai 1927.

---

consacra pe Codreanu: *„Căci tu eşti Căpitanul!”*.

[9] *„Tatăl meu obținuse de la Direcție permisiunea ca în fiecare dimineață, la ora 7, să ne ducem la biserica din curtea închisorii, pentru a ne închina. Acolo găseam mângâiere pentru viața noastră tristă din închisoare şi nădejde pentru ziua de mâine. Ne făcusem, apoi, fiecare program de muncă…*
În ziua de 8 noiembrie, Sfinții Arhangheli Mihail şi Gavriil, discutam ce nume să dăm acestei organizații tinereşti. Eu am spus «Arhanghelul Mihail». Tatăl meu spuse: «Este în biserică o icoană a Sfântului Mihail, pe uşa din stânga altarului»... Icoana ni s-a arătat de o frumusețe neasemuită. Eu niciodată nu fusesem atras de frumusețea vreunei icoane. Acum, însă, mă simțeam legat de aceasta cu tot sufletul şi îmi făcea impresia că Sfântul Arhanghel e viu. De aici am început să iubesc icoanele. De câte ori găseam biserica deschisă intram şi ne închinam la icoane. Ni se umplea sufletul de linişte şi de bucurie” (*Pentru legionari*, Corneliu Codreanu).

[10] Care *„a avut efectul unui început de revoluție în mentalitatea curentă“*, unde munceau stundeții – priviți cu admirație de muncitori, țărani sau intelectuali, care în viitor li se vor alătura – fără interes personal, doar pentru binele comunității.

[11] *„Eram zdrobit sufleteşte. Mi s-au năruit toate planurile. Am lăsat în voia sorții şi cărămidaria şi am plecat cu primul tren în Bucovina, la Câmpulung. De acolo, pe cărările înverzite, m-am ridicat încet în munte, ducând poveri în suflet, durerile umilinței de ieri şi chinurile nelămuririi pentru ziua de mâine... Cu mine nu am decât sumanul şi o pâine. Mănânc puțină pâine şi beau apă dintr-un izvor...*
O lună jumătate, stând acolo, în vârful muntelui, m-au chinuit aceste gânduri fără să le pot da o dezlegare. De grijі, de chinuri, începuse să mă doară pieptul şi simțeam cum mi se sleiesc puterile. Fusesem un om aprig, căruia nimeni nu-i stătea înainte. Aveam siguranță şi încredere în puterile mele. Oriunde mă duceam, învingeam. Acum mă încovoiaseră greutățile vremii! Mă cobor. Las totul în voia sorții; acum nu pot să dau nici o dezlegare. Pare că nu mai aveam nici un prieten în lume în afară de muntele acesta: Rarăul, cu schitul de pe el” (*Pentru legionari*, Corneliu Codreanu).

[12] Cu care se logodise în mijlocul camarazilor şi familiei în tabăra de la Ungheni, cu un an înainte. Soția sa l-a urmat în toate, cu smerenie, fapt pentru care a şi avut de pătimit în timpul prignirilor la care era supus Codreanu, fiindu-i continuu violată intimitatea. Mai mult, chiar după moartea Căpitanului, a avut de suferit, fiind închisă în timpul regimului comunist doar pentru motivul că a purtat numele de Codreanu.

Întors în ţară, chemat cu insistenţă datorită rupturii Ligii, Codreanu nu merge cu nici una din tabere – după ce a încercat zadarnic să le împace – ci, la 24 Iunie 1927, înfiinţează **Legiunea *Arhanghelul Mihail***, împreună cu Ion I. Moţa, Radu Mironovici, Corneliu Georgescu şi Ilie Gârneaţă, la Iaşi. La 1 August 1927 fondează *Pământul strămoşesc – organ al Legiunii Arhanghelul Mihail pentru apărarea pământului strămoşesc".*

Mişcarea Legionară e formaţiunea ce a adus în viaţa publică românească un alt mod de raportare la fenomenul politic, în care lupta pentru neam se fonda pe trăirea creştină, după legea strămoşească, primenind obiceiurile şi curăţind mentalităţile de pornirea spre păcat, având ca mijloace de manifestare: mersul la biserică, iubirea de semeni, munca, onoarea[13].

După dizolvarea ilegală a Legiunii *Arhanghelul Mihail* de către guvernul naţional-ţărănist, în anul 1930, Corneliu Codreanu formează **Garda de Fier**, care la alegerile din anul 1932 câştigă 5 mandate de reprezentare. La finele anului 1933, ca urmare a presiunilor venite din partea ocultei internaţionale şi din ordinul prim ministrului liberal I.G. Duca (aservit acesteia), peste 18.000 de legionari sunt arestaţi, urmărindu-se eliminarea lor totală din viaţa politică o dată cu desfiinţarea Gărzii la 10 Decembrie 1933. Venirea la putere a guvernului lui Duca (avându-l ca ministru de externe pe sovietofilul Nicolae Titulescu), după căderea guvernului Vaida de la 15 Noiembrie 1933, a debutat cu omorârea studentului Virgil Teodorescu (împuşcat de poliţie la Constanţa, în timp ce lipea afişe electorale) – cea dintâi jertfă a Legiunii –, continuând cu asasinarea lui Niţă Constantin la Iaşi, la 28 Noiembrie (pentru că a dat pâine studenţilor aflaţi în grevă) şi cu maltratarea şi schingiuirea a numeroşi legionari arestaţi[14].

În urma procesului din 1934, Căpitanul este achitat şi justiţia recunoaşte legalitatea activităţii legionare.

Din urgiile vremii Mişcarea a ieşit întărită. Iar trăirea legionară din cuib şi tabere s-a adâncit prin suferinţă în prigoane şi în temniţe sau prin martiriu, astfel „drumul de foc şi biruinţă" al Legiunii înălţându-se la picioarele Tronului lui Dumnezeu. Aceasta poate explica de ce, cu toate opreliştile şi lovirile succesive, Mişcarea Legionară a crescut considerabil, numărând în rândurile ei personalităţi de frunte ale neamului. N.C. Paulescu, Nae Ionescu, Traian Brăileanu, Simion Mehedinţi, Sextil Puşcariu, Lucian Blaga, pr. Dumitru Stăniloae, Mircea Eliade, Constantin Noica, Emil Cioran, Octav Onicescu, G.G. Longinescu, Ernest Bernea, Vasile Băncilă, Radu Gyr, Vintilă Horia, George Manu, P.P. Panaitescu, pr. Arsenie Boca sunt numai câteva nume. Prezenţa lor în rândurile Mişcării (şi a multor altora), apoi a studenţimii,

---

[13] Vezi *Cărticica Şefului de Cuib*: *„Duminica şi în zilele de sărbătoare cuiburile de toate categoriile: Frăţii, Cetăţui etc., trebuie să se obişnuiască a pleca în marş... În timpul slujbei să se oprească la Biserica din cale". „Legea ajutorului reciproc: ajută-ţi fratele căzut în nenorocire. Nu-l lăsa". „Legea muncii: munceşte. Munceşte în fiecare zi. Munceşte cu drag. Răsplata muncii să-ţi fie nu câştigul, ci mulţumirea că ai pus o cărămidă la înălţarea Legiunii şi la înflorirea României". „Legea onoarei: mergi numai pe căile indicate de onoare. Luptă, nu fi niciodată mişel... Decât să învingi printr-o infamie, mai bine să cazi luptând pe drumul onoarei".*

[14] Guvernul a instaurat o stare de adevărată „vânătoare a legionarilor", mai ales după pedepsirea lui I.G. Duca de către Nicadori (Nicolae Constantinescu, Iancu Caranica, Doru Belimace), care şi-au asumat fapta, s-au predat autorităţilor şi au fost condamnaţi la închisoare pe viaţă (ucişi o dată cu Căpitanul şi Decemvirii – pedepsitorii lui Mihail Stelescu, ce plănuise otrăvirea Căpitanului). Până la procesul conducerii Gărzii din primăvara anului 1934 şi alţi legionari au fost asasinaţi; între ei, secretarul Legiunii, Sterie Ciumeti.

a elevilor de liceu (încadraţi în Frăţiile de Cruce), dar şi a muncitorilor şi ţăranilor care îşi păstrau sufletul curat, nepervertit, se explică prin charisma Căpitanului şi prin rodirea duhovnicească a revoluţiei spirituale declanşate de Legiune[15].

Implicarea în viaţa publică a României, prin activitatea **Partidului *Totul pentru Ţară***, înfiinţat în martie 1935, aduce Mişcării, în urma alegerilor electorale din Decembrie 1937, peste 16% din voturi, câştigand 66 de locuri în Parlament (alte multe procente i s-au furat).

După instaurarea dictaturii regale, în primăvara anului 1938, o nou prigoană se porneşte contra Legiunii. Înscenându-i-se un proces odios de "trădare de patrie", Corneliu Z. Codreanu este condamnat din ordinul sceleratului Carol II (aflat la cheremul ocultei, prin intermediul metresei sale, Elena Wolf Lupescu) la 10 ani închisoare; întreaga Mişcare suferă Marea Prigoană (1938-1940).

În condiţii vitrege Corneliu Codreanu îndură detenţia la închisorile Jilava şi Râmnicu Sărat, timp în care aprofundează Sfânta Scriptură a Noului Testament, ajungând la o înaltă vieţuire creştinească[16]. Ura satanică împotriva celui ce pusese neamul pe linia sa de destin – despre al cărui ţel final scrise că e „Învierea din morţi în numele Mântuitorului Iisus Hristos", nu viaţa – se dezlănţuie. Corneliu Codreanu este asasinat mişeleşte, cu alţi 13 legionari de frunte (nota 13), în noaptea de 29/30

---

[15] Ca o încununare a creşterii duhovniceşti lumea românească a vibrat în faţa martiriului creştin al eroilor Ion Moţa şi Vasile Marin, căzuţi în Spania întru apărarea Crucii. Funeraliile au arătat preţuirea pe care romănitatea o acorda Mişcării Legionare şi au doborât orice oprelişte manifestată de autorităţi, uimite, ca toată lumea, de ordinea în care s-a desfăşurat înmormântarea: pe traseul urmat de trenul mortuar de la intrarea în ţară (străbătând-o din Bucovina, până în Bucureşti, slujbele de pomenire au fost săvârşite de mulţime de preoţi avându-i în frunte pe întâistătătorii lor, iar în Capitală, după trei zile de priveghere, timp în care oamenii s-au perindat continuu la căpătâiul martirilor, slujba a fost săvârşită de un sobor de ierarhi, în frunte cu Mitropolitul Ardealului, Nicolae Bălan, şi peste 200 de preoţi şi diaconi.

[16] Iată mărturia lui Vasile Posteucă: *„Căpitanul a ştiut de puterea misterioasă a rugăciunii. A ştiut să se roage. A practicat cu smerenie, cu ardoare, cu severă disciplină, rugăciunea. Se scula dimineaţa, înainte de răsăritul soarelui şi se retrăgea pentru meditaţie şi cititul rugăciunilor. Se ruga. Îndelung. Intens. Se ruga nu numai pentru sine, ca suflet de om, ci şi pentru Mişcare, pentru neam. În vederile sale, individul nu are dreptul de a acţiona dacă ceea ce face şi plănuieşte el nu este bun şi pentru societate, pentru neam. Şi mai mult, acţiunile acestea trebuie să placă lui Dumnezeu. Pentru a înţelege nevoile şi chemările neamului, ca şi pentru a cunoaşte şi descifra voia lui Dumnezeu, avem nevoie de rugăciune...*
Căpitanul se ruga. Şi ne-a învăţat şi pe noi să ne rugăm. Să devenim oameni noi prin interiorizarea, prin practicarea tăcerii, prin rugăciune. În felul lui, de a lega tot ce credea şi făptuia, de voia lui Dumnezeu, politica, grija de cetatea românească, a devenit, ca-n vremea lui Ştefan cel Mare, o comuniune a neamului cu cerul, cu morţii, cu ierarhiile şi tronurile lumii de dincolo. Fără această temelie de rugăciune în Mişcarea lui, profundele minuni de schimbare a oamenilor, de mobilizare a celor buni, de desfundare a virtuţilor noastre strămoşeşti, nu ar fi fost posibile. Marile biruinţe pe care le-a repurtat, pot fi explicate numai ca fruct al rugăciunii curate, asidue, plină de ardoare. Fără rugăciune, Legiunea «Arhangelul Mihail» n-ar fi devenit şcoală spirituală...
Căpitanul a fost conducător spiritual. Şi arma lui de afirmare şi luptă a fost rugăciunea. Se ruga deseori, intens. Din rugăciune îşi trăgea inspiraţia şi forţa. Spre sfârşitul vieţii, cred că ştia de rugăciunea perpetuă, fără încetare. Tot ce gândea şi făptuia era rugăciune, dialog cu Dumnezeu. Ştia de marea putere a postului negru, a abstinenţei. Era ascet. Se ruga cu inima. De aceea, Dumnezeu i-a dat biruinţa prin martiriu...
Aşteptând să se scoboare Căpitanul, din camera lui de sus, nu ştiu pentru ce motiv am urcat scările şi prin uşa întredeschisă l-am văzut în genunchi, rugându-se. Nu m-a observat, nu m-a auzit. Era adânc în rugăciune. Faptul acesta m-a şocat. A trecut prin mintea şi inima mea ca un fulger, despicând cerul în două. Noi, jos, cântam, râdeam, povesteam năzdrăvănii din viaţa studenţească de la Cernăuţi. Ne lăudam. Căutam să ne impunem, cu toată puterea elanului tineresc. Măsuram încă lumea şi viaţa cu prăjina pasiunilor, cu cotul intereselor imediate. El însă se ruga. Stătea într-o bătălie. Angaja destinul unui neam întreg. Avea nevoie de ajutorul direct al lui Dumnezeu" (*Dezgroparea Căpitanului*).

Noiembrie 1938 (în pădurea Tâncăbeşti), în timp ce erau transportați de la închisoarea Râmnicu Sărat la Bucureşti. Urmează şi masacrarea unei părți a elitei legionare, sângele martirilor făcându-se jertfă spre Înviere[17].

Vizionar şi spirit catalizator, cu energie şi dragoste imensă pentru Neamul Românesc, dispreţuitor de moarte, integru şi cumpătat, **Căpitanul** „Corneliu Zelea Codreanu a fost cea mai puternică personalitate românească" (arhim. Teofil Pârâianu), simbolul luptătorului şi al martirajului românesc, imbold la luptă şi jertfire pentru toate generațiile viitoare de Români în sprijinul Neamului.

Personalitatea lui Corneliu Zelea Codreanu a pecetluit destinul neamului pentru totdeauna; iar Mişcarea Legionară – „comunitatea organică a întregului românism" (*Din lumea legionară*, Victor Puiu Gârcineanu) – prin doctrina legionară a „omului nou" – „o nouă perspectivă a exitenței" (*Doctrina legionară*, Horia Sima) – va răzbate peste veacuri împlinind menirea neamului românesc în drumul lui prin istorie spre Dumnezeu.

[17] Din decembrie 1938 crimele guvernului, „ocrotite" de starea de forță impusă de dictatura carlistă, s-au succedat în cascadă, numărând până în vara anului 1940 circa 400 de victime. Setea de sânge şi de distrugere a Mişcării a culminat – în urma pedepsirii prim ministrului Armand Călinescu („omul de oțel") de echipa lui Miti Dumitrescu – cu „noaptea Sfântului Bartolomeu" (de tip românesc) din 21/22 septembrie 1939, când au fost ucişi legionari în fiecare județ al țării (după un ordin ascuns al autorităților) – în total, 147 – şi în lagărele regimului: Miercurea Ciuc, 44; Vaslui, 32; sau închisori: Râmnicu Sărat, 13; Spitalul Militar Braşov, 7. Trupurile lor au fost lăsate trei zile la răspântii, pe caldarâm, pentru a fi înfricoşată lumea, fiind apoi azvârliți în gropi. Crimele au depăşit ceea ce se putea închipui în acea vreme: de la regimul de teroare, la schingiure şi până la aruncarea de vii în crematoriu (martiriu suferit şi de Nicoleta Nicolescu, şefa *Cetățuilor* legionare).

Corneliu Zelea Codreanu:

PREZENT!

Tropar, glas 8:

Crucea Ta ocrotindu-l de la naştere şi de la Arhanghelul Mihail luând chemare, Doamne, Apostol şi Căpitan al neamului Corneliu Codreanu s-a arătat şi țara în mâinile Tale o a dat, pe care păzeşte-o pentru ale Născătoarei de Dumnezeu rugăciuni, Unule, iubitorule de oameni, şi-i ajută pe români.

Condac, glas 3:

Corneliu Codreanu şi legionarii mărturisesc, pentru Cruce şi legea strămoşească se jertfesc, cu care ruşinează pe iudei, bolşevici şi păgâni şi-i întăresc pe creştini, biruință aflând sub sabia Arhanghelului şi pildă făcându-se neamului.

Condac 1[18]:

Apărător mare al neamului românesc, Căpitane, pe tine Dumnezeu te-a arătat când, prin darul Duhului Sfânt, Legiunea „Arhanghelul Mihail” ai întemeiat, prin care neamul să audă chemarea şi țelul cel de pe urmă – a învia în numele Mântuitorului – să-l plinească. Pentru aceasta cu fruntea sus aducem în numele Sfintei Treimi laudă românească:
Bucură-te, Corneliu, Apostol, Mărturisitor şi Căpitan al neamului românesc!

---

[18] După *Binecuvântare* (de este preot: *Binecuvântat este Dumnezeul nostru*... iar de nu: *Pentru rugăciunile...*) se face obişnuitul început:
Slavă, Ție, Dumnezeul nostru..., *Împărate ceresc...*, *Sfinte Dumnezeule...*, *Slavă... Şi acum...*, *Preasfântă Treime...*, *Salvă... Şi acum...*, *Doamne miluieşte* (de 3 ori), *Tatăl nostru...*;
imediat Troparele de umilință (*Miluieşte-ne pe noi...*, *Slavă... Doamne, miluieşte-ne...*, *Şi acum... Uşa milostivirii...*);
îndată *Crezul*;
apoi: *Doamne miluieşte* (de 12 ori), *Slavă... Şi acum...*, *Veniți să ne închinăm* (de 3 ori), *Psalmul 142*;
după aceasta: *Slavă... Şi acum... Aliluia* (de 3 ori); şi îndată: *Dumnezeu este Domnul...* (de 3 ori) şi (tot de 3 ori) Troparul (*Crucea Ta ocrotindu-l...*);
apoi *Doamne miluieşte* (de 3 ori), *Slavă... Şi acum...*, *Psalmul 50*.
Apoi *Icoasele* şi *Condacele*.

Icos 1:

Bucurie ai adus când în viață la răscrucea dintre două veacuri ai pășit, ca „sabie între două lumi” să te arăți lămurit şi neamul să-l înalți la vrednicia strămoşească. Pentru aceasta cu Sfinții auzi cântare creştinească:
Bucură-te, fiule al neamului românesc
Bucură-te, alesule ce i-ai dat un țel ceresc
Bucură-te, închinarea neamului şi pământului strămoşesc
Bucură-te, înălțarea lui la rostul cel duhovnicesc
Bucură-te, că neamul la picioarele Tronului dumnezeiesc ai suit
Bucură-te, cel ce i-ai arătat că trebuie sfințit
Bucură-te, că Legiunii şi, prin ea, neamului îi eşti Căpitan
Bucură-te, că ai deschis țării drumul spre liman
Bucură-te, al Crucii apărător
Bucură-te, în lupte înfricoşător
Bucură-te, cel prin care virtuțile neamului se împlinesc
Bucură-te, îți strigă mulțime de suflete care te cinstesc
Bucură-te, Corneliu, Apostol, Mărturisitor şi Căpitan al neamului românesc!
Condac 2:

Cu numele Sfântului zilei în care te-ai născut ai fost numit, iar atunci Cornelie Sutaşul era prăznuit; în aceasta s-a arătat chemarea ta ca ostaş al lui Hristos şi ca şi a aceluia credința cea nesfârşită ți s-a aflat mai vârtos decât la toți de pe pământ, căci lui Dumnezeu ai înălțat închinare de cuvânt: Aliluia!

Icos 2:

Din Bucovina erau strămoşii tăi şi se ştia numele lor în vremuri de restrişte: neamul codrilor şi al munților; pentru neamul românesc şi tu cu dragoste vei lupta ca-n veşnicie să-şi dobândească mântuirea sa. Se cuvine dar, cu acesta urmându-ți, să aducem cântare de har:
Bucură-te, inimă din inima țării născut
Bucură-te, că inima țării în inima-ți a crescut
Bucură-te, că liceul de la Mănăstirea Dealu, la umbra capului lui Mihai Viteazu, ai urmat
Bucură-te, că acolo virtuțile în sânge ți s-au turnat
Bucură-te, că alături de tatăl tău în bătălie te-ai încins
Bucură-te, că aşa multă hotărâre şi dârzenie ai deprins
Bucură-te, că din tinerețe te-ai arătat viteaz
Bucură-te, cel fără lacrimi de frică pe obraz
Bucură-te, că de moarte nu te-ai speriat când ți-a dat târcoale
Bucură-te, că ai luptat şi cu mâinile goale
Bucură-te, că Dumnezeu avea cu tine osebită rânduială
Bucură-te, că ai dat neamului pentru noua viață creştinească şcoală
Bucură-te, Corneliu, Apostol, Mărturisitor şi Căpitan al neamului românesc!

Condac 3:

Ecoul timpului îți strigă numele – Codreanu – de pădurea Dobrina ca o legendă legat, căci acțiunea şi rezistența românească în fața primejdiei bolşevice ai declanşat, dorind în orice chip să te opui satanicei încercări, spre a se auzi pururi cântat imnul creştinesc într-ale țării patru zări: Aliluia!

Icos 3:

Frământările vremurilor au cuprins țara toată, prooroci mincinoşi şi neamuri străine mințeau românii ca pe gloată; cu bărbăție i-ai înfruntat doar tu şi-atunci drapelul roşu căzu, iar lumea văzând a ta ridicare din piepturi rosti vitejească strigare:
Bucură-te, că în Iaşi, cetate creştină a românismului, ai ajuns
Bucură-te, că în lupta contra satanei ai dat bun răspuns
Bucură-te, că duhul strămoşilor ți s-a împărtăşit
Bucură-te, că pământul țării l-ai iubit
Bucură-te, că „lumina din răsărit” nu te-a orbit
Bucură-te, luptător împotriva bolşevicilor nebiruit
Bucură-te, că urmaş al strămoşilor te-ai arătat
Bucură-te, că te-ai pus de gardă țării şi eşti vrednic de urmat
Bucură-te, că steagul românesc l-ai înălțat biruitor
Bucură-te, pentru neam de dreptate voitor
Bucură-te, conştiință națională de apărare
Bucură-te, apărător al credinței dreptslăvitoare
Bucură-te, Corneliu, Apostol, Mărturisitor şi Căpitan al neamului românesc!
Condac 4:

Generația de la ’22 lumina a răspândit şi în viața neamului sfințenia a mărturisit; cu învățătura otrăvitoare şi eretică la luptă s-a luat şi potrivnică uneltirilor jidoveşti s-a arătat. Atunci lupta mai aprig s-a încins şi neamul întreg a strigat înadins: Aliluia!

Icos 4:

Hotar prăpădului ai pus când în fruntea iubitorilor de învățătură te-ai aşezat; şi, deşi diavolul cu slugile lui voiau să te abată din drumul spre înalt, prin lucrarea-ți de cârmuitor norodul te urma şi ale tale cuvinte adevărate le împlinea:
Bucură-te, râvnă tinerească a simțirii înalte şi inimii curate
Bucură-te, că din universitate voiați să faceți a credinței cetate
Bucură-te, că împotrivire comuniştilor v-ați făcut
Bucură-te, că slujba creştinească v-a avut scut
Bucură-te, că din păgâneasca şcoală ai fost alungat
Bucură-te, că mai vârtos românii te-au urmat
Bucură-te, că izvodirile potrivnice creştinilor ai nimicit
Bucură-te, că masoneria să te distrugă n-a reuşit
Bucură-te, că porunca neamului ai ascultat
Bucură-te, că la Văcăreşti cu alți români vrednici ai fost întemnițat
Bucură-te, că te-ai pus în slujba neamului tău
Bucură-te, că l-ai apropiat de Dumnezeu
Bucură-te, Corneliu, Apostol, Mărturisitor şi Căpitan al neamului românesc!

Condac 5:

Idealul apărării național-creştine a țării l-ai purtat şi potrivnic străinilor de lege te-ai arătat; întemnițat ai fost atunci pentru că menirea ți-ai împlinit – aşa era duhul jertfelnic în România răsplătit; dar lui Dumnezeu cântare de mulțumire ai înălțat: Aliluia!

Icos 5:

În suferințe mântuitoare, pentru păcatele neamului, până la moarte, vei ispăşi, dar durerea, rănile şi batjocurile te vor întări, să ieşi mai curat ca lacrima şi ca argintul lămurit în foc, drum de izbândă şi făclie fără obroc:
Bucură-te, că trupul ți-a fost lovit şi dat la chin
Bucură-te, că nu ai scos nici un suspin
Bucură-te, că nădejdea nu ți-a fost frântă
Bucură-te, că te-ai luat cu răul la trântă
Bucură-te, pedepsirea trădării celor vinovați
Bucură-te, tăierea lanțului umilirii atâtor frați
Bucură-te, zbucium sufletesc pentru a neamului întărire
Bucură-te, eliberare de sub pietroiul de batjocorire
Bucură-te, credință tare în misiunea-ți românească
Bucură-te, faptă de gând şi trăire creştinească
Bucură-te, că lupta cu propriile păcate ai pus-o mai întâi
Bucură-te, că numai apoi neamului ai dat pildă şi ai fost căpătâi
Bucură-te, Corneliu, Apostol, Mărturisitor şi Căpitan al neamului românesc!

Condac 6:

Jidovimea îți dorea pieirea, dar când te-a încolțit, tu ai lovit călăul, adânc l-ai prăbuşit; atunci oculta a vrut să te-osândească, dar te-a ocrotit Cerul când țara românească a înălțat cântare creştinească: Aliluia!

Icos 6:

Limba nu poate a spune cu vrednicie cum mulțimea într-un suflet s-a transfigurat – o, adânc negrăit! Pentru aceasta noi laude aducem în cântec curat:
Bucură-te, pătimitor în Gherle şi Jilave româneşti
Bucură-te, că pe români de jertfă îi găteşti
Bucură-te, că râvna cea bună ai pus-o la temelia neamului
Bucură-te, că taberele i-au redat unitatea sufletească a lui
Bucură-te, al luptei celei bune însuflețitor
Bucură-te, că românilor le eşti conducător

Bucură-te, că preschimbi oamenii în şoimi de fier
Bucură-te, că urci cu țara la Cer
Bucură-te, că nouă mişcare ai rânduit lumii româneşti
Bucură-te, că ai pus-o sub pavăza Arhanghelului Mihail şi a oştilor cereşti
Bucură-te, că Legiune ca în cer pe pământ ai întemeiat
Bucură-te, că Moța, Căpitan te-a chemat
Bucură-te, Corneliu, Apostol, Mărturisitor şi Căpitan al neamului românesc!

Condac 7:

Mişcarea Legionară s-a închegat din cei ce credeau nezdruncinat şi de gardă la Icoană să stea s-au legat; dar au rămas afară cei ce-au avut vreo îndoială căci nu puteau cânta cu îndrăzneală: Aliluia!

Icos 7:

Neamului ai croit calea cea dreaptă şi sub scutul Arhanghelului spre viață curată se-ndreaptă, materia duhului subordonând-o şi zeița „Rațiunii" dărâmând-o, spre a sluji mereu aşa cum i-a rânduit Dumnezeu:
Bucură-te, că lipsuri de tot felul ai înfruntat
Bucură-te, că într-o simțire pe toți i-ai adunat
Bucură-te, cel ce în suflet Sfântul Duh aveai
Bucură-te, că ocrotire de la Hristos primeai
Bucură-te, că cu mişelie şi loviri ai fost răsplătit
Bucură-te, că vârtutea şi omenia le-ai prețuit
Bucură-te, că ceri credință în Dumnezeu ce dă tărie
Bucură-te, că pui încrederea în menirea spre veşnicie
Bucură-te, că dragostea de semeni în cuib sporeşte
Bucură-te, că starea lăuntrică prin cântec țâşneşte
Bucură-te, că cele patru linii de început orientează în spirit legionar
Bucură-te, că în viață şi moarte ne eşti îndreptar
Bucură-te, Corneliu, Apostol, Mărturisitor şi Căpitan al neamului românesc!

Condac 8:

Omul-Hristos este piatra unghiulară de la care porneşte Legiunea, şi înnoirea omului – şi nu programul – va birui întunecimea. Iar Mişcarea Legionară – ce apără altarele Bisericii – prin şcoala sa va ajuta românului să biruie răul din el, potrivnicii neamului şi toate puterile nevăzute ale diavolului, spre a putea cânta lui Dumnezeu: Aliluia!

Icos 8:

Pământul strămoşesc ne este tăcută chemare, căci în el dorm strămoşii şi îl avem sub picioare, iar în cer e reazemul nostru, vădit, din care sfințenia în neam a rodit:
Bucură-te, că românul cel nou răsare cu zorii
Bucură-te, că ai dat o şcoală ce frânge istorii
Bucură-te, că răbdarea neamului a fost răsplătită
Bucură-te, noblețe de suflet rodită
Bucură-te, că ridici întărituri sufleteşti cât mai înalte
Bucură-te, că ne fereşti de ale lumii păcate
Bucură-te, trăire în duh legionar
Bucură-te, luptă, rugă şi dar
Bucură-te, osteneli de înălțare a țării
Bucură-te, că suferința ți-e plata iertării
Bucură-te, jertfitor în numele neamului
Bucură-te, luptător ce ai în mâini sabia Arhanghelului
Bucură-te, Corneliu, Apostol, Mărturisitor şi Căpitan al neamului românesc!

Condac 9:

Retragerea în munți e cale de scăpare când ne va-ntinde cursă vreo altă provocare; iar ultimul discurs ne va cutremura şi lumea românească prin moarte va-n învia, spre a rosti cântarea: Aliluia!

Icos 9:

Sculați la viață nouă, românii te-au urmat şi înfrățiți în Duhul în Gardă s-au legat, luând binecuvântare la-ndemnul strămoşesc, asemănați cu Sfinții în tot ce-i creştinesc:
Bucură-te, că muntele suferinței l-ai urcat
Bucură-te, că pădurea cu fiare sălbatice nu te-a înfricoşat
Bucură-te, că mlaştina deznădejdiei nu te-a înghițit
Bucură-te, că temelie noii Românii ai zidit
Bucură-te, că treptele virtuții se urcă-n ascultare
Bucură-te, că-n toate eşti pildă de răbdare
Bucură-te, că-n dragoste ai pus tu năzuința
Bucură-te, că-n unitate vezi pururi biruința
Bucură-te, că pocăința ți-a şters multe păcate
Bucură-te, că rugăciunea-ți le-a biruit pe toate
Bucură-te, că fără vorbă multă românul făptuieşte
Bucură-te, că țara nouă din înviere creşte
Bucură-te, Corneliu, Apostol, Mărturisitor şi Căpitan al neamului românesc!

Condac 10:

Şcoala legionară a dat învăţătură desăvârşită românilor şi duhul jertfelnic a rodit din satul de la şes până pe crestele Carpaţilor; iar lumea-ntreagă a privit cu uimire atunci când a văzut cum Moţa şi Marin – transfiguraţi pentru Hristos – în Spania au căzut; având credinţă-n Cruce cu râvnă au luptat ca neamurile toate s-audă iar cântat: Aliluia!

Icos 10:

Tu, Codrene, stai în frunte şi românii te urmează, ţara-n Legiune râde şi duşmanii se-ntristează, căci şedinţa, marşul, cântul, tabăra şi închisoarea oţelesc sufletul tânăr ce în jertfă-şi dă valoarea:
Bucură-te, sfântă tinereţe legionară
Bucură-te, că aprinzi întreaga ţară
Bucură-te, rupere din bucuria pământească
Bucură-te, smulgere din dragostea omenească
Bucură-te, făgăduinţă să trăieşti în sărăcie
Bucură-te, viaţa aspră este-a noastră datorie
Bucură-te, înlăturare a oricărei obidiri
Bucură-te, jertfa sfântă e urmată de-mpliniri
Bucură-te, că spre-nălţimea Bisericii ai tins
Bucură-te, ridicare spre aceasta înadins
Bucură-te, că neamul de păcat se apăra
Bucură-te, că răsplată Învierea-i se va da
Bucură-te, Corneliu, Apostol, Mărturisitor şi Căpitan al neamului românesc!

Condac 11:

Ţara te vedea arhanghel şi ea soare se gătea, hăt din Apuseni, pe Nistru şi din Pind până-n Tisa; dar cu ura lor mişeii şi oculta te-ncolţeau, cu prigoane, lagăr, temniţi, neamu-n beznă îl zvârleau. Din adâncuri de istorii veacul, totuşi, auzea legionara ta chemare şi cum neamul se ruga: Aliluia!

Icos 11:

Urgisită ţi-a fost viaţa căci satan n-a suportat că ai dat ţării tărie şi sfat bun şi rost înalt, şi-n a lumii nepăsare te-a răpus, dar n-a ştiut că sub lespedea de piatră trupul moaşte s-a făcut:
Bucură-te, Corneliu Zelea Codreanu,
eşti **PREZENT!** la-al nostru-apel
Bucură-te, Căpitane, eşti de veghe-acum în Cer
Bucură-te, Nicadorii, Decemvirii s-au jertfit
Bucură-te, că-n prigoane vieţi mai multe

s-au sfinţit
Bucură-te, toţi martirii viaţa-n moarte au gustat
Bucură-te, afli-n ţarini un dar bun de grâu curat
Bucură-te, urcă-n viţe un vin nou ce dă viaţă
Bucură-te, ţara-aşteaptă să se schimbe iar la faţă
Bucură-te, că trecutul de doriri se împlineşte
Bucură-te, că prezentul doar prin crezul tău rodeşte
Bucură-te, viitorul legionar pecetluit
Bucură-te, veşnicia neamului s-a dăltuit
Bucură-te, Corneliu, Apostol, Mărturisitor şi Căpitan al neamului românesc!

Condac 12:

Vrură să nu-ţi ştim mormântul, dar aşa mai mare creşti, eşti în ţintirim sub cruce şi din cer la noi priveşti; iar de sus avem putere – cum avuse-n urmă-ţi Horia[19] să vestească-n lume crezu-ţi şi să fulgere istoria – peste spaţii, peste timpuri s-auzim suind din piepturi: Aliluia!

Icos 12:

Zările-s întunecate, căci chinuri noi se pregătesc, dar cerul fi-va-n veci cu-aceia ce mântuirea şi-o râvnesc. De vreţi trecutul şi prezentul să-l împliniţi în viitor intraţi prin şcoala lui Codreanu pe drumul cel mântuitor:
Bucură-te, te-nsoţiră studenţii şi-nvăţătorii
Bucură-te, te urmară ţăranii şi muncitorii
Bucură-te, că bătrânii izbăvire te-au primit
Bucură-te, şi copiii Făt Frumos te-au socotit
Bucură-te, mame, fete ţi-au ţesut cămaşa morţii
Bucură-te, ce tărie să te laşi în voia sorţii
Bucură-te, din morminte ieşi cu toţii la-nviere
Bucură-te, că prin asta ne aduci tu mângâiere
Bucură-te, dai putere în Aiuduri şi-n Piteşti
Bucură-te, generaţii de români însufleţeşti
Bucură-te, suferinţa se adună sus, în Cer
Bucură-te, ţara-i strânsă după Garda ta de Fier
Bucură-te, Corneliu, Apostol, Mărturisitor şi Căpitan al neamului românesc!

Condac 13:

O, Codrene, Căpitane, când vor cădea asupritorii şi toţi duşmanii vor plăti se va-mplini sentinţa dată, că: „în curând vom birui"! Şi-această biruinţă scumpă primeasc-o Domnul în altar, căci pentru ţara românească e jertfa Legiunii dar. Iar

[19] Horia Sima, Comandantul Mişcării Legionare (1906-1993).

când va trâmbița Arhanghelul vei auzi cu Sfinții cum neamu-nalță-n Cer cântarea biruinței: Aliluia!

(Acest *Condac* se zice de 3 ori; şi iarăşi *Icosul 1: Bucurie ai adus…* şi *Condacul 1: Apărător mare al neamului românesc…*)[20]

Sfârşit şi lui Dumnezeu laudă!

[20] Se încheie astfel: *Cuvine-se cu adevărat...*, urmează: *Sfinte Dumnezeule...*, *Preasfântă Treime...*, *Tatăl nostru...*, *Pentru rugăciunile...*, apoi Troparul: *Crucea Ta ocrotindu-l...*, *Doamne miluieşte...* (de 40 de ori), *Ceea ce eşti mai cinstită...*, *Slavă... Şi acum...* şi *Otpustul.*

Rugăciunea legionarilor

Îngerilor mai întâi şi de la Sfânta Treime a doua lumină te-ai arătat, Mihaile Voievodule, şi însoțit fiind de îngerii credincioşi lui Dumnezeu, ai pornit război cu balaurul cel mare şi cu îngerii lui, cel care se cheamă diavolul sau satana. Tu l-ai aruncat din Ceruri pe pământ pe cel ce necăjea pe Dumnezeu, ziua şi noaptea, apărând într-una pe cei drepți şi ai înlăturat pentru vecie zavistia lui, aducând pacea şi linistea în împărăția cerească.
Şi noi, nevrednicii robi ai lui Dumnezeu şi credincioşi ai Mântuitorului Iisus Hristos, înrolați în Legiunea lui Corneliu Zelea Codreanu, pentru salvarea Neamului nostru Românesc, ne rugăm Ție, Sfinte Arhanghele Mihail, Voievodul oştilor cereşti şi slujitorul prea sfânt al marelui Dumnezeu, fii protectorul şi apărătorul Legiunii noastre, ne întăreşte în credința cea adevărată şi ajută-ne să biruim cu puterea Ta pe toate uneltele diavolului, care sunt puse să distrugă un Neam creştin şi de Dumnezeu iubitor, poporul nostru românesc. Te implorăm, Sfinte Arhanghele Mihail, care ai putere mare de la Dumnezeu Tatăl Ceresc, să fi prezent alături de Legiunea noastră şi cu sprijinul Tău să se mântuiască Neamul nostru şi noi cu toată recunoştința şi cu umilință Te vom preamări şi binecuvânta în vecii vecilor. Amin.

Rugăciunea Căpitanului

Ai grijă, Doamne, de toți ai mei. Primeşte-i sub scutul Tău. Iartă-i. Odihneşte-i. Celor vii dă-le tărie asupra celor potrivnici, întru biruința României Creştin-Legionare şi apropierea de Tine, Doamne, a neamului meu românesc, întru nădejdea învierii lui. Amin.

